

Serfőző Simon

Harangok

Harangok,
delet harangozók,
bajkiáltón félreverték,
csendítők temetéskor,
döngve kondulástok
hányszor hallom,
s hallom a múltból,
át minden időn,
azon is túlról,
mintha éren-
nádakon túlról,
zúdulván veszedelem,
fergeteg vihar Ázsiából,
Bizánc felől,
Európából,
ércesen zúgtatok,
zengtétek a jó vitézséget,
ágyúkká öntve
őriztétek a hazát,
a hitet
vigyáztátok,
Nagypénteken
Rómába mentetek,
harmadnap a feltámadást
harangozzátok.

Csak addig fáj

Ahogy egyik sejt a másik után
zökken a helyére,
sorban mindegyik, ahogy kell,
kibírni már megérte.

Hisz adig nyillal a csont,
a hús is csak addig fáj,
amíg lassan rakódik a mész,
föl nem épül a halál.

Fecske Csaba

Mégse

fehér éjszaka lomhán hull a hó
angyalok táncolnak az ablakon
a boldogsághoz a mindenható
ifjúság tökéletes alkalom

hét fényesre suvikszolt kamasz szív
s a petróleumlámpa világít
jó itt de már az ismeretlen hív
a sors még titkolja praktikáit

az asztalnál körben ülnek ők
merészen üstökön ragadva
a lopva tovasurranó időt
amely magát nekik még megadja

szavuk mint puha pamutgombolyag
gurul el a csönd cicája játszik
velük önmagát falja fel a nap
belőlük minden érzés kilátszik

jóllakottan duruzsol a kályha
s ők belefeledkeznek a fénybe
minden szép s jó gazdára talál ma
és nem tudják megtartani mégse

In memoriam Furmann Imre

a sötétség mélyéről
kiáltok hozzád barátom

a törvénytelenül és kegyetlenül
ítélkező isten kirúgta alólad az időt
a semmi kötelén himbálózol
estétlen reggeltelen napokon át
világ csúfjára szégyenünkre
elkékült szájjal
bezúzott szemekkel

magadra hagytad ezt a kurva világot
csonttá aszott szavaid
botorkálnak agyam meddőjárataiban
hogy lámpásuk pislákoló
fényében fűrösszem meg
szomorúsággal bemocskolt lelkemet

Léptek

az ágak közé szorult reggel
nem bír a korai madarakkal
az esetlen levelekkel
mutáló pillanat a folytatás
gyönyörúsége és fájdalma
a bizonytalan térben
egy arc keresi önmagát
hogy áttűnjön majd minden arcokon
és eljön az idő mikor a száradó fű
kétségbeesetten kaparássza
a vándormadarakkal fölsebzett levegőt
magára hagyva egy öregember
semmibe tartó bátortalan lépteit

Nagyok

Himnusz-féle

Bartók nagy –
a magyar pusztán átcsörtető szél
üvöltése visszhangzik zenéjében
riadt kúrtszó fáradt kolompszó
a Kárpátok fenyőzúgása
hegyi patakok csobogása
megszégyenített szegények
megcsalt szerelmesek szívének csörömpölése
az ő zenéjében meztelenre vetkőzik a vágy és szó
én ilyen nagyok gyönyörű és rút
nyájas és borzasztó
szeretnivaló és
szenvednivaló

Európa nagy –
roppant világok ölelkeznek és birkóznak benne
istenek nevetése Sátán vérforraló kacagása
Bach Beethoven Mozart Chopin Schubert Schumann Haydn
Wagner Smetana Schönberg Sibelius... mennydörgés robaja
hóhullás nesze csillagok örömujjongása gépek síránkozása
Európa hazánk és börtönünk álmok birodalma múltunk és jövőnk
és jelenünk bűn nyomasztó terhe felhőtlen öröm kék ege Dunának Oltnak pár-
beszéde Ady sztentori hangján
Európa gazdag és színes minden fája más
és minden fa levele tükre a napnak
gyökere mélybe tör
ága magasba
szava a szív szava a léleké
hegyeké síkságoké
erdőké pusztáké
Európa zenekar karmestere az elfogulatlan Idő

Anga Mária

Átvirrasztottam

Átvirrasztottam minden éjszakát,
a múltakat, az eljövendőket.
Nem figyelem már a fény zárványait az égen,
karodba karolva menekülök,
mint néma fegyencek a körbeséták idején.

Mindig ugyanazok a fák árnyasodnak körém,
ugyanabban a kertben lépdelek,
de a térdemhez verődő virágokról
már semmit nem tudok.
Levetett ruhadarabjaim helyett
megtalálom végre szárnyaimat.

Mintha csak

Mintha csak álmodtam volna a reggelt,
dideregve szaladtam a hegyek között,
ott hagytam füvekbe, fádba rejtve mozdulataimat.
Egyik karommal magamhoz öleltem a tavaszt,
másik karommal a virágtalan kerteket.

De előttem beszakadt a föld,
mögöttem beszakadt az ég,
asszonyi magányom szüzességén
halálos tort ült az idő.
A hegyek megfeketedtek,
meggyulladt a sötét, csak
üszök maradt a fákon.

Hajamban lobogtak széttárt
szárnyal a madarak, vergődtek,
fészkeikre rátalált a tél.
Hiába takartam kendőmmel
a földet és a fákat.

Fénye támadt az áldozatidőnek,
fölemeltem a sírok fölé árvaságomat.
Elsiratott bánatom egyetlen perce több,
mint ezredévek.

*Koncsek József***Szitakötő**

Szitakötő.
Élő horog.
Harag.
Eget szövő, bökődő
lila kötőtűdarab.
Nádbotocska,
törött,
színes fadarab,
csillámszárnyakkal
repegő
szitakötő,
éles mozdulat,
sebész-pontosság, szipoly,
drótkörbordás szélzsák.
Keretes karika, csikóhal paripa,
véremlen
bugyborékoló gyönyör,
falánkság,
metsző fény-üveg,
hánytorgó lánglánczsaák
szivárványhártyát
falnak,
mint saját éhüket,
szitakötő,
látom a szemed,
fejem fölött hatalmas
lámpaüveg,
hatszernű projektor,
marslakó-szemüveg,
véremlenbe, hússomba
lámpázó
operatív készüllet,
szitakötő,
sebészkes alatt
vagyok
halálos révllet,
bökődő

ujjak alatt
jegeces révllet,
szitakötő,
belülről
fojtódnék meg,
fulladnék meg
nélkülled,

ha nem szipognád ki
szipolyoddal,
sipolyoddal
tenyészkövllet,
burjánzó
húskristály-lét
termelte
rossz véremlen.
Szitakötő!

Ki tette arcom föléd az
öklörhólyagprojektor homályos,
hideg szemét?
Ki látatja a véremlenbén fürdött öklöt,
a levedlett gumikesztyű-hártyát?
Ki látatja az éles tiszta ráncot a száj
vonala mellett?
Ki menti ki beteg sejtek közül
az alabástromvérgyöngycsillárlámpát?
Ki gyomlálja ki gyökerestül az
iszonyú karácsonyfagyertya
rakétafüzért?
Ki tudja, ki ismeri, hogy más
testekben is még tombolni fog?
Ki szólíttatja általam, értem a
sebészkes-szitakötőt,
a szisztematikus fényes
fémszúnyogot?
Kinek testében turkálnak

Tulp doktor tulipánkezü
tanuló utódai?
Kiért sorakozik fel a létezés, hogy
hullából visszavegye, felsorakozik,
ki láttatja velem az Ítélet
összeslelkű lovasait?
Miért, hogy szívemben vérkokárda
fáj, s összehúzott, összpreéselt
szájjal
és homlokba húzott hófehér
sapkában milliméterenként
rohamoznak,
és a vöröshajú nővér dinnyényi
érett mellei fölött
sirálykönnyed ujjakkal veszik át az
iszonyatosan karcsú kis műszereket,
véreket szipogatják a
szitakötő-műszerrel,
miközben fejemnél állva

az aneszteziológus doktorasszony
beszél hozzám,
zöldszemű, meleg, eleven,
száraztenyerű hóasszony?

Nem bírom kideríteni
a tolongó képek okát,
eredetét,
felderíteni
az élethalált,
a haláléleletet,
előlt, mint a vér,
anyanyelv-képbeszédem,
mely a Te beszéded,
én kértem,
kéreltem: élet,
mit kívánsz?
Nézd, töredelmes ének,
kristálytöredelmes ének,
csörren, vonaglik a tánc,

a kihívó ritmus előtt,
s most a dallamot elnyelő időt látok,
hidratorkú időt,
mintha szőröstorkú
gyapjúharisnyát
stoppol,
lyukakat stoppol,
s vág körül egy asszony,
de ráhabognak
a temetők,
elnyelik apámat,
elnyelik anyámat,
elnyelik őt,
akitől vagyok,
idő, idő, haragot
kényszerítő idő,
a zsigerekben kristályokká fagyott
időre értelmes mozdulatot
szentelő idő,
nem haragot,
az idő fölött tanácskozó idő,
új sejtlancolatot
teremtő idő,
önmagát megmentő idő,
ne nyelj el engem, láttató erőt,
tudást,
ezért hív az ordítás,

anya, anya, anya,
nézd, a hatalmad versekben világol,
anyanyelv-anya-anyám,
emelj föl
az idő süllyedő tavából,
anyanyelv-anya-anyám,
minden hozzád kiált,
úzd el
a halált
vérem taváról.

(1988–1989,
János Kórház, Rákospalota)

Gyüre Lajos

Árbócfá-cédrusok

Árbócfá- cédrusok tartják az ég kupoláját,
halott lányom magaslik fölējük, szépívű
homlokát sirató asszonyok emelik föl- föl,
az emlékek márvány falán egyre magasabbra.

Szememben sűrűsödik a szarkaláb- bozót,
selyemhernyó- gubó életem vékonyodó
fonalát szálonként szövöm magam köré,
bujócska napjaim takarom hulló őszi
falevéllal. Lánctalpas ekék barázdát húznak,
felszántják arcom csont- ugarát, förtelmes
férgesek rágják álmaimba menekülő éjszakáim
falát a fogyó, mindig megújuló hold hideg
fénynyalábjában, míg átgördül rajtam
százszor is véres kerekével a szárszói
tehveronat.

Egekig felmagasodó magányom
mentsvár ölelése: Zsuzsám holtomig
szerelme, pihe könnyű takaró- melege
álmokba ringató hajó, csermelyen palló,
összetartó mágnespatkó- zár, széltörő
palánk, szarvascsapás- menedék falkába
verődő kutyacsaholásban, vágott sebre
cicfarok, harangzúgás nyugalma.

Örvények szédülete kavargó bennem, gótikus templomkapolákban fészkelő zsoldáros ima, tornyosuló teremtvágy, s benne a halotti tor marasztaló öle, az időtlen idő, a véges- végtelen, a leporolt múlt, a semmibe mutató jövő délibáb hét színe, vázon aluli kerékpár-hajtás gyermeki öröme, a képtelenség képessége, halandók halhatatlansága, a lyukas- zászló- lobogtatás vihar-szele, a bátorság hűbelebalázsa, szalmaszál kapaszkodás a kegyelmi kérvénybe akasztás előtt, ronggyá mosott csipketerítő- szakadás foltja, kiáltozó versem visszhangtalan hiábavalósága.

Megszépült halottaim raknak párnát fejem alá, takaróm az ég boltozata, szikár oszlopai apám, anyám, testvérem, lányomban gyökereznek. Roskátág lábam botladozik sarok- kövekben míg elhullajtott hajléktalan gondjaimat keresem kapualj- folyamok huzatos medrében, sátoros ünnepek tisztára mosott szavaiban, fenyőerdők sóhajaiban, kristály-csepp források aláhulló zuhogóiban, míg szememben a szarkaláb- bokrok tüskéi vérvörös virágot nem nyitnak.

Antal Attila

A kis barackfa

Kérlek
 vigasztald meg
 a szélben síró
 növendék barackfát
 borostyánszín könnyei
 végigcsordulnak derekán
 kertünk árvája ő
 rokontalan testvértelen
 rémíti az áprilisi
 hűvös-kék úr is
 melegítsd meg
 leheleteddel
 vacogó leveleit
 k
 é
 r
 l
 e
 k

Üres szél

Sorsot hallottak
 egykor a poéták

 a szélben, és hitték,
 hangján egy ország

 panaszkodik. Szelünk
 most globális huzat,

 álmunknak se társa,
 se hordozója, csak

 orrot mar, s lobbant
 szemre allergiát,

 nyöghetné akár
 Klagenfurt vagy Rijád. –

 Ágon magnószalag
 villog: léttükör,

 világsláger hallgat
 rajta – a semmiről

A vándor hazatér

Áprily Lajos emlékének

Elég volt nyolcvan ősz, elég,
vélte, nincs többre fedezék.

Elég volt a vér, az iszony,
a külső s belső Trianon.

S hogy csereklye-füstöt érzett,
kolompszavas messzeséget,

nem habozott, levetett kint,
félelmet, és illanva, mint

hirtelen szélben könnyü köd,
a kórteremből megszökött,

s a rigófüttyös parkon át
az erdőkbe tűnt át, a tág

havasokba... és merészen
folytatta útját az égen,

merre békességgel várta
csillagközi esztenája.

Szenti Ernő

A legmagasabb pózna

A mondat elejénél tartottál,
s tisztán hallottad a nap
végén járó kétségbeesett kiáltozását.
Vakondtúrásnyi felhő.

Ahol egykor szívesen
tévesztettétek egymást szem elől,
ott most egy romos tanya áll.
Porral belepett mássalhangzó.

Ma a szokásostól eltérő módon
erőltetted meg képzeletedet.
Vaskos meglepetést emleget,
a sorsodat mozgató összhang.

Látlelet

Fülel a nagyokat füllentő.
Jogtalanul bekebelezett napfény.
A füst, amikor csak tehette,
segítette a lángnyelvek kibontakozását.

A magadról vélekedés
az elejétől a végéig hamis magyarázkodás.
Gondoltad volna? A hiányérzet
adta kezedbe a megoldás kulcsát

Új nap virradt
a változó alá menekült változatlanra.
Jól mondtad. Belőle
nem a halál, az élet csinált mártírt.

Sötétedő legenda

Ide, s rámutatott a tisztásra,
csönd még soha nem rakott fészket.
Vegyé el néhány százat
a magad előtt tolt emlékekből.

Azt ne, amit a nép jobb esetben
is csak két alvás közt vesz a szájára!
Ha az igazság nem a kitaposott úton jár,
valahol már dúl az ellentétes érdekek háborúja.

Azokban az időkben nem volt
szabad hely, ahol a hit megvethette volna lábát.
Ide-oda riadtan futkosók lepték el a várost.
A történések faliórája hamisan mutatta az időt.

A tizedik megközelítés

A magát kérető tenger
hosszas habozás után
bemutatta az ősöktől
tanult hagyományos hastáncot.

Neheztelnek a fák
a durva és erőszakos szélre.
A pillanat kérdez, az öröklét
a füle botját se mozdítja.

Hidegen hagyta a tél a tájat.
Hólepte asztalon hidegtál.
Emlék lett a megőrzésre
alkalmasnak talált napkeltéből.

András Zoltán

Mária násza

Gyaluforgács szagú éjszaka.
A sarokban két-három frissen faragott székláb,
véső, gyalu, kalapács,
s egy kopott padka.
A szalmára terített lepedőn
kicsi gyermekasszony:
harmatos Mária.
Ölében boldog sajtás,
combján erecske vér szivárog.
Sovány karjával közelébb húzza
horkoló emberét,
a bozontos fejű ácsot.
Valami villan,
fény fehérlett,
a kunyhóba lebben
egy leheletnyi lélek.

A szamár az istállóban szöszmötöl,
várva az abrakos zsákot.
A tyúkok alusznak.
A kakas már hártvás szeméről
űzködi az álmot.
Az út kövén
korán kelt szekér zörög.

A vaksi Föld mit tudta,
az untig unt hajnalon
megváltó Golgota
felé pörög.

Profán ima

Uram, én nem járok templomdba,
alig lát úrasztala, gyertyás oltár.
Nekem kóchajú napok zsvijában
zeng a zsoltár.
S bennem szolgagőg terem,
némely titkos képleted
ceruzám hegyén
ha felfedem.
De rimánkodom, ha tompul
szemem fénye
villó éle,
ha recseg a porc, szakad az ín,
a rojtos ideg görcsbe ránt,
ha tán feledni kell lángos delet,
asszonyízű éjszakát.
Napról napra ürítem eléd
nyútt valómnak bugyorát.
Terhed vagyok.
Segítnem kéne,
s lám gáncsolom szorgos utadot,
míg homlokod árkaín
megkövül a gond.

Ó, mégis még valamit.
Emelj rangomon kicsit.
Legyek szolga helyett
– hogy el ne vássak –
még pár fájos derekú évig,
napszámosként
a munkatársad.